

(català / castellano)

(català)

En aquesta exposició tot es fon amb la realitat mateixa que *entrellibres* anem descobrint.

Nora Ancarola ha desplegat les seves Ales. Ens interpel·la amb un corrent nou que ens obliga a l'exercici del reconeixement del nou a través de l'inesperat, del màgic i poètic.

Les seves obres en suggereixen més que mostren, però sempre ens confirmen una ocupació plena de compromís amb l'art i amb la vida. Ara el seu treball es presenta menys dramàtic, però només és efecte de la màgia. Les seves formes continuen parlant-nos del dolor, encara que jugant amb la recerca de l'indicible. Per això no són estranyes les picades d'ull al *filòsof llegint* de Rembrandt, o els textos sobre el vol dels ocells de Leonardo.

Ens embolica la sorpresa, l'aleteig subtil amb què l'artista ha deixat que es posi sobre les teles el gest que penetra el risc i esquinça amb l'escriptura nova el llibre en blanc. Tota l'exposició és un diàleg amb el seu imaginari, amb les seves lectures de Kafka, Borges, Peter Handke...

No ens deixa espai per a la contemplació fàcil. Si volem arribar al fons de la seva proposta hem de viatjar en el mateix vol, llegir els seus codis i entendre el seu discurs que sempre ho qüestiona tot i a tothom.

Ens sentim futejats per ales sense temps que ens encaren cap al camí transitat per Nora Ancarola per reconèixer en ell les seves últimes reflexions sobre el perquè de les seves pintures i la relació amb textos de Lacan, els seus vídeos o les seves instal·lacions, el perquè del seu rigor i coherència amb cada una de les obres que presenta.

No oblidem els marcs de ferro, són un contrapunt a l'aleteig del Pinotxo.

El seu treball ens alerta: només hi ha un camí, amb Ales o sense elles, el dels llums i les ombres.

Marga Ximenez

(castellano)

En esta exposición todo se funde con la realidad misma que *entrelibros* vamos descubriendo.

Nora Ancarola ha desplegado sus Alas. Nos interpela con una corriente nueva que nos obliga al ejercicio del reconocimiento de lo nuevo a través de lo inesperado, de lo mágico y poético.

Sus obras sugieren más que muestran, pero siempre nos confirman un hacer lleno de compromiso con el arte y con la vida. Su trabajo ahora se presenta menos dramático, pero sólo es efecto de la magia. Sus formas siguen hablándonos del dolor, aunque jugando con la búsqueda de lo indecible. Por eso no son extraños los guiños al *filósofo leyendo* de Rembrandt, o los textos sobre el vuelo de los pájaros de Leonardo.

Nos envuelve la sorpresa, el aleteo sutil con el que la artista ha dejado posarse sobre los lienzos el gesto que penetra el riesgo y rasga con la escritura nueva el libro en blanco. Toda la exposición es un diálogo con su imaginario, con sus lecturas de Kafka, Borges, Peter Handke...

No nos deja espacio para la contemplación fácil. Si queremos llegar al fondo de su propuesta hemos de viajar en el mismo vuelo, leer sus códigos y entender su discurso que siempre lo cuestiona todo y a todos.

Nos sentimos azotados por alas sin tiempo que nos encaran hacia el camino transitado por Nora Ancarola para reconocer en él sus últimas reflexiones sobre el porqué de sus pinturas y la relación con textos de Lacan, sus vídeos o sus instalaciones, el porqué de su rigor y coherencia con cada una de las obras que presenta.

No olvidemos los marcos de hierro, son un contrapunto al aleteo de Pinocho.

Su trabajo nos alerta: sólo hay un camino, con Alas o sin ellas, el de las luces y las sombras.

Marga Ximenez